

Квартира на двох

Спати в одному ліжку, але ніколи не бачитися? Цілком можливо, якщо ви винаймаєте квартиру з суворою умовою: двом сусідам можна перебувати в ній лише в різний час. Тіффі працює вдень, а Леон — вночі, тож проблем не мало б виникати. Та завдяки раптовій потребі в листуванні між ними зав'язується дружба, а згодом і дещо більше... Чи можливо закохатися в того, кого ніколи не бачив, і довірити йому всі таємниці? І чи готові герої порушити через це всі правила? Ця книжка змусить вас пригадати романтику живого листування, занурить в авантурні пригоди та підкорить увагою до деталей.

Відзнаки

Номінант на найкращу романтичну книжку за версією Goodreads Choice Award 2019. Найкраща художня книжка 2019 року за версією британського книжкового рітейлера WH Smiths.

Бет Олірі

КВАРТИРА НА ДВОХ

Коли «поряд»
не означає «разом»

BETH O'LEARY

THE FLATSHARE

БЕТ О'ЛІРІ

КВАРТИРА НА ДВОХ

Харків

2021

2021

ISBN 978-966-982-601-5 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Опубліковано за домовленістю з *Darley Anderson Literary, TV & Film Agency* та *The Van Lear Agency*

Перекладено за виданням:

O'Leary, Beth. *The Flatshare* / Beth O'Leary. — London : Quercus Editions Ltd, 2019. — 400 p.

Переклад з англійської *Олександри Гульоватої*

Дизайнер обкладинки *Віталій Котенджи*

Електронна версія створена за виданням:

О'Лірі Б.

О-54 Квартира на двох / Бет О'Лірі ; пер. з англ. О. Гульоватої. — Х. : Віват, 2021. — 336 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-097-6 (укр.)

ISBN 978-1-78747-440-6 (англ.)

Вони спали в одному ліжку, але ніколи не зустрічалися. Редакторка Тіффі та медбрат Леон — співмешканці, яким заборонено бачитися. Таке правило житла з підселенням. Винаймати одну квартиру й перебувати там у різний час, не перетинаючись. Записки — єдиний спосіб спілкування. Так хлопець і дівчина говорять про все. Тіффі дізнається, що Леон намагається витягти брата з в'язниці. Сама Тіффі рятується від переслідувань схибленого колишнього.

Їхні життя невідворотно перетинаються. Але закохатися у свого сусіда, та ще й заочно — означає порушити правило. Та, можливо, це єдиний шанс нарешті зустрітися...

УДК 821.111

© Beth O’Leary Ltd, 2019

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2021

ЛЮТИЙ

1

ТІФФІ

На таке зважишся хіба що з відчаю.

Хоча я справді бачу деякі плюси в цій квартирі. Пістряву плісняву на кухні можна відмити. Принаймні в близькій перспективі. А брудний матрац замінити досить недорого. Можна ще виправдати грибок у туалеті: він явно вносить щось свіже й вуличне в атмосферу цього місця...

Герті та Мо, однак, не настільки засмучені, щоб квартира була їм до вподоби. Вони не стараються бути оптимістами. Я б описала вираз їхніх облич одним словом: «відраза».

«Ти не можеш жити в такому місці».

Це слова Герті. Вона стоїть, виструнчившись та схрестивши на грудях руки, аби займати якомога менше простору — протест перебуванню в цій квартирі. Подруга зібрала волосся в низенький пучок і заколола шпильками — щоб легше було надівати перуку адвокатки на роботі в суді. Усе це кумедно, та зараз ідеться про моє життя.

— Тіфф, упевнений, є ще якісь квартири, котрі тобі по кишені, — каже Мо стурбовано, відходячи від шафки, де перевіряв котел. Друг на вигляд ще більш розпатланий, ніж зазвичай, через павутиння на його шевелюрі та бороді. — Це місце значно гірше, ніж те, що ми бачили вчора ввечері.

Озираюся в пошуках агента з нерухомості. На щастя, він нас не чує, адже курить на «балконі» (дах сусідського гаража, що провисає: навряд чи варто ходити по ньому).

— Я не оглядатиму ще якусь убогу діру, — каже Ґерті, вказуючи на годинник.

Восьма ранку. Вона повинна потрапити в Саутеркський Суд Корони до дев'ятої.

— Має бути інший вихід.

— *Звичайно*, поки вона може пожити в нас, — пропонує Мо, напевно, уп'яте від суботи.

— Чесне слово, годі! — випалює Ґерті. — Хіба це надовго? І їй доведеться спати стоячи, щоб поміститися хоч десь. — Подруга кидає на мене роздратований погляд. — Ну й чому ти така висока? Якби була нижчою, ніж сто сімдесят п'ять сантиметрів, ми помістили б тебе під обідній стіл.

Набуваю винуватого виразу обличчя, але насправді радше б залишилася тут, ніж на підлозі крихтної та неймовірно дорогої квартири, у яку добряче вквалися Мо й Ґерті минулого місяця.

Раніше вони ніколи не жили разом. Навіть під час нашого навчання в університеті. Боюся, щоб це не поклато край їхній дружбі. Мо неохайний, розсіяний і має надлюдську здатність займати величезну кількість місця попри відносно малий зріст. А Ґерті, навпаки, останні три роки жила в патологічно чистій квартирі, ідеальній, неначе згенерованій комп'ютером.

Я не певна, що ці двоє зможуть ужитися так, щоб від цього не вибухнув Західний Лондон.

Однак проблема в тому, що коли я спатиму на чийсь підлозі, то й повернення до квартири Джастіна вважатиму нормальним. Тож об одинадцятій годині в четвер я вирішила: не буду більше розглядати такий варіант. Я маю йти вперед і знайти місце, із якого не схочу повернутися.

Мо потирає лоба, сідаючи на брудний шкіряний диван.

— Тіфф, я можу позичити тобі трохи...

— Ні. Жодних позичань, — відповіла я різкіше, ніж хотіла. — Послухай, мені *справді* треба обрати цього тижня. Або ця квартира, або квартира на двох.

— Ти мала на увазі «ліжко на двох», — каже Ґерті. — А можна спитати, чому слід вирішити *негайно*? Не те щоб я не рада такому поспіху. Адже останнього разу, коли я до тебе навідалась, ти покірно

сиділа у квартирі, чекаючи, коли Той-кого-не-можна-називати зволить заскочити.

Я здригаюся від подиву. Не через сентименти: Мо й Ґерті ніколи не любили Джастіна. І знаю: вони терпіти не можуть, що досі живу в нього, хоча він майже ніколи не навідується. Просто незвично чути, як подруга говорить про мого хлопця. Коли наша остання примирлива вечерея на чотирьох закінчилася лютою сваркою, я облишила спроби порозумітися зі всіма й просто перестала говорити про Джастіна з Ґерті й Мо. Важко позбуватися старих звичок: навіть після мого розставання з ним ми все ще уникали таких розмов.

— І чому квартира має бути настільки дешевою? — продовжила Ґерті, не зважаючи на застережливий погляд Мо. — Я знаю, тобі платять мізер, але... Тіффі, чотири сотні на місяць? Таких цін не знайдеш у Лондоні. Ти про це подумала? Добре зважила?

Я ковтаю клубок у горлі й відчуваю на собі уважний погляд Мо. Ось у чому біда з порадником, який до того ж твій друг. Мо акредитований телепат, і він ніколи не вимикає своїх суперздібностей.

— Тіффі? — каже він м'яко.

От халепа. Я повинна показати їм дещо. Іншого виходу немає. Швидко й відразу. Так найкраще — зняти пластир, пірнути в холодну воду або зізнатися мамі про розбиту статуетку у вітальні.

Виймаю телефон і відкриваю повідомлення у фейсбуці.

Тіффі!

Я дуже розчарований. Минулої ночі ти перейшла межу. Ця квартира моя. Я можу приходити, коли захочу і з ким захочу. Гадав, ти будеш удячна за те, що дозволив пожити в мене. Я знаю, розставання було важким. Розумію, ти не готова піти. Але якщо думаєш про «встановлення деяких правил», тоді настав час розрахуватися за останні три місяці оренди. І ще — заплати повну орендну плату наперед. Патриція каже, що ти використовуєш мене, живеш у мене безкоштовно... Я завжди заступався за тебе, але після вчорашнього думаю, вона має рацію.

Джастін, хх 1

Стискається в животі від цього рядка: «Ти використовуєш мене». Бо ніколи не збиралася цього робити. Просто не підозрювала, що він пішов, маючи на увазі такі речі.

Мо дочитує першим.

— Він знову «зазирнув» у четвер? Із Патрицією?

Я ховаю очі.

— Певно, він правий. Це було мило — дозволити мені жити в нього так довго.

— Весело, — зітхає Ґерті. — Думала, йому подобається тримати тебе в себе.

Від неї дивно це чути, але я гадала так само. Поки була у квартирі Джастіна, зі всім ще не було покінчено. Зрештою, він завжди повертався. Проте... У четвер я зустріла Патрицію. Лицем до лица. Вона неймовірно приваблива й справді мила жінка. Заради неї Джастін покинув мене. У нього ніколи раніше не було нікого, окрім мене.

Мо бере мою руку, а Ґерті — другу.

Ми стоїмо так, незважаючи на агента, який курить за вікном, і я дозволяю собі заплакати. По одній великій сльозі на кожній щоці.

— Так чи так, — урешті кажу весело й витираю очі, — мені слід з'їхати. Зараз. Навіть якщо б хотіла залишитися й думати про Патрицію, я не можу дозволити собі оренду. І винна Джастіну купу грошей. Дійсно не хочу позичати ні в кого. Мені принципово платити самій за себе. Тож... Отак. Або це місце, або квартира на двох.

Мо й Ґерті Perezираються. Подруга ображено заплющує очі.

— Ну, ти явно не житимеш тут. Покажи ще раз те оголошення.

Я простягаю телефон.

Здається кімната з двоспальним ліжком у сонячній однокімнатній квартирі в районі Стоквелл. Вартість £350 на місяць із комунальними. Вільна зараз, мінімум на 6 місяців.

Ви будете ділити квартиру (і кімнату з ліжком) із 27-річним працівником паліативної допомоги, що чергує у нічні зміни та вихідні дні. Буває у квартирі з 9 до 18, понеділок — п'ятниця. Решту часу квартира у вашому розпорядженні! Ідеальна пропозиція для будь-кого, хто працює з 9 до 17.

З усіх питань зв'яжіться з Л. Твомі.

Деталі нижче.

— Це не просто ділити квартиру, Тіфф, це ділити ліжко. Ділити ліжко — *дивно*, — хвилюється Мо.

— А якщо Л. Твомі — чоловік? — запитує Ґерті.

Я передбачала таке запитання.

— Не має значення, — кажу спокійно. — Ми ж не будемо в одному ліжку та й у квартирі одночасно.

Ці слова нагадують моє виправдання щодо життя у Джастіна, проте що ж вдієш.

— Ти будеш спати з ним, Тіффані! — обурюється Ґерті. — Усім відомо, що перше правило квартири на двох — «не спати із сусідом».

— Не думаю, — криво усміхаюсь я. — Розумієш, Ґерті, іноді, коли люди кажуть «спати», насправді вони мають на увазі...

Ґерті довго роздратовано вдивляється в мене.

— О, дякую за пояснення, Тіффані.

Хихотіння Мо різко обривається від погляду подруги:

— Перше правило спільного життя: поладнати зі своїм співмешканцем ще до заїзду, — провадить Ґерті, спритно повертаючись до мене. — *Особливо* за таких обставин.

— Звісно, я спершу зустрінуся з Л. Твомі. Не порозуміємося — не розглядатиму цей варіант.

Мо киває й кладе мені руку на плече. Ми всі мовчимо. У такі моменти переповнює вдячність, бо з усім покінчено, і полегшення, адже проблему розв'язано.

— Чудово, — каже Ґерті, — чудово. Роби те, що маєш. Та квартира — краще, ніж це убозтво. — Подруга виходить, але потім розвертається до агента з нерухомості: — А ви, — голосно каже вона, — прокляття для суспільства.

Він блимає, коли та грюкає дверима. Настає довга незручна пауза.

Агент гасить сигарету.

— То вам цікава ця квартира? — запитує мене.

Приходжу на роботу рано та сідаю в крісло. Мій стіл дуже нагадує дім. Це рай із речей, зроблених власноруч, штукунин, надто важких, щоб перевозити їх у автобусі. Тут є й горщики з рослинами,

розташовані так, щоб я бачила людей, перш ніж ті побачать мене. Молодші співробітники вважають вазони й весь інтер'єр наснажливим (рослини схожі за кольором на моє руде волосся, тому я й пірнаю/ховаюся в них щоразу, коли хтось до мене йде).

Перше завдання на сьогодні — зустрітися з Кетрін, однією з улюблених авторок. Вона пише книжки про плетіння спицями та гачком. Таку літературу купує лише цільова аудиторія. Проте ми ж видавництво «Баттерфінгерс-пресс» — і любимо своїх читачів. Ми спеціалізуємося на книжках про рукоділля, про «зроби це сам». Розфарбуйте простирадла в техніці тай-дай ² власноруч, створіть дизайни суконь, сплетіть абажур, змайструйте всі меблі з однієї драбини... Щось у такому дусі.

Мені подобається тут працювати. Тому й просиділа в помічниках редактора три з половиною роки, заробляючи менше, ніж лондонський прожитковий мінімум. І не пробувала виправити ситуацію, скажімо, перейти до видавництва, де дійсно крутяться гроші. Ґерті каже, що в мене немає амбіцій, але це не так. Я просто обожнюю речі, з якими пов'язана моя робота. У дитинстві цілими днями читала або бавилася з іграшками, удосконалюючи їх: дип-дай ³ для Барбі та тюнінг вантажівки JCB. А тепер читаю та заробляю рукоділлям...

Не такі вже й великі гроші. Я отримую дрібку. Якраз досить, щоб заплатити податки.

— Кажу тобі, Тіффі, наша наступна розмальовка буде про плетіння гачком, — говорить Кетрін. Ми сидимо в найкращій кімнаті для нарад, і колега розповідає план книжки. Розглядаю палець, яким вона змахує в повітрі. На кожній руці в неї щонайменше п'ятдесят перснів — хтозна, весільні чи заручні...

Ця жінка прийнятно ексцентрична: солом'яного відтінку коса та гарна засмага, нескінченні історії про незаконні проникнення в шістдесятих та інші схожі речі. Колись Кетрін була справжньою бунтаркою. Відмовляється носити бюстгальтер досі, навіть попри те що цей елемент одягу став зручним і жінки переважно відмовилися від боротьби з владою, тому що Бейонсе робить це за нас.

— Було б класно, — кажу я. — Можливо, для реклами підійде слоган «свідома медитація». Це доволі медитаційна практика, еге ж? Чи не

медитаційна?

Кетрін регоче, закидаючи голову назад.

— Ох, Тіффі. Твоя робота цікавазна. — Вона ласкаво поплескує мене по руці й тягнеться за сумочкою. — Як побачиш отого Мартіна, передай йому: я вестиму заняття під час круїзу тільки тоді, коли матиму чарівну молоду асистентку.

Зітхаю. Знаю, куди вона хилить. Кетрін подобається тягати мене на такі події: на уроках їй потрібна жива модель, щоб показати процес розробки образу. Мабуть, та моя помилка була фатальною: колись погодилася допомогти, бо ніхто інший не хотів. Тепер Кетрін постійно звертається до мене. Піарники відчайдушно намагаються втягнути її в ці події і мене почали просити.

— Надто далеко, Кетрін. Я не поїду в круїз.

— Але це безкоштовно! Люди платять за нього тисячі, Тіффі!

— Ти ж їдеш лише заради петлі острова Вайт [4](#), — нагадую я. Мартін уже розповів. — І круїз буде на вихідних. Я не працюю у вихідні.

— Та це не робота, — наполягає Кетрін, збираючи свої нотатки та хаотично пхаючи їх у сумочку. — Чудова суботня прогулянка з подругою під вітрилами. — Вона витримує паузу й уточнює: — Зі мною. Ми ж друзі, еге ж?

— Я твоя редакторка! — кажу я, випроваджуючи її.

— Подумай, Тіффі! — повторює Кетрін.

Повз типографію до неї швидко наближається Мартін.

— Я не проводитиму урок без Тіффі, любчику! Поговори з нею!

Кетрін зникає, і замацані скляні двері нашого офісу зачиняються за нею.

Мартін перекидає місток до мене:

— Гарне взуття, — каже він із чарівною усмішкою.

Я здригаюся. Терпіти не можу Мартіна з відділу піару. На зборах він говорить щось на кшталт «нумо діяти» й киває до Рубі, керівника відділу маркетингу, якого, вочевидь, вважає своїм особистим помічником. Мартіну лише двадцять три, але він гадає, якщо здаватиметься старшим, це сприятиме його безжальному прагненню до панування. Тому він завжди вмикає обридливий жартівливий голос і намагається поговорити з нашим виконавчим директором про гольф.

Хоча взуття *справді* класне. Пурпурні мартенси, на яких намальовані білі лілеї. Я старалася всю суботу. І навички в рукоділлі реально покращилися, відколи Джастін кинув мене.

— Спасибі, Мартіне, — відповідаю, прямуючи до свого столу.

— Ліла казала, ти шукаєш житло, — веде далі Мартін.

Я вагаюся. Хтозна, що криється в цьому питанні. Нічого хорошого не чекаю.

— У нас із Ганою (жінка з відділу маркетингу, яка завжди насміхається з мого почуття стилю) є вільна кімната. Може, ти бачила оголошення у фейсбуці... Але вирішив розповісти особисто. Запропонуємо тобі односпальне ліжко. Це ж не проблема? Оскільки ми друзі, то вирішили брати п'ятсот доларів плюс комунальні.

— Дуже мило з твого боку! — кажу я. — Але я *саме* знайшла дещо. Ну... Майже знайшла.

О боже, невже доведеться жити з Мартіном і Ганою, якщо Л. Твої не погодиться взяти мене на квартиру? Я й так бачу їх щодня і, правду кажучи, сита по зав'язку. Не певна, що моє й без того хитке рішення покинути дім Джастіна варте того, щоб Мартін дзижчав про оплату оренди, а Гана вранці бачила мене в піжамі «Час пригод» з плямами од вівсянки.

— Ой, ну що ж. Тоді ми пошукаємо ще когось. — Обличчя Мартіна стає хитрим. Він винюхав моє почуття провини. — Ти можеш реабілітуватися, якщо погодишся на пропозицію Кетрін.

— Ні.

Мартін удавано зітхає.

— Боже, Тіффі. Це безкоштовний круїз! Хіба раніше ти не мандрувала постійно?

Колись — так. Я їздила в круїзи. Коли мій чудовий, а тепер колишній хлопець брав мене із собою. Ми пливли від одного карибського острова до іншого в сонячному тумані романтичного блаженства. Досліджували європейські міста, а потім поверталися до своєї каюти на кораблі для неймовірного сексу на нашому маленькому ліжку. Об'їдалися на фуршеті «їж-стільки-влізе», а потім лягали на палубу й ліниво розмовляли про майбутніх дітей. Спостерігали, як у небі кружляють чайки.

— Тепер вони мені не подобаються, — відповідаю я, потягнувшись по телефон. — А зараз перепрошую, маю зробити дзвінок.

[1](#) Залежно від контексту символ *x* (а також *x*, *xx*, *X*, *XX*) може означати «цілую», «обіймаю» або просто «мої вітання». (Тут і далі прим. ред.)

[2](#) Від *англ.* tie-dye — техніка фарбування речей: скручування тканини, занурення її у фарбу та отримання химерного візерунка після розкручування.

[3](#) Від *англ.* dip-dye — техніка фарбування волосся, яка полягає в зануренні кінчиків волосся у барвник.

[4](#) The Isle of Wight loop — один із найвідоміших у світі велосипедних маршрутів (*англ.*).

ЛЕОН

Телефон дзвонить саме тоді, коли докторка Патель виписує ліки для Голлі (маленької дівчинки з лейкемією). Невчасно. Дуже невчасно. Докторка Патель незадоволена тим, що її переривають, і твердо заявляє про це. Здається, вона забула, що мені, медбрату з нічної зміни, теж треба було йти додому о восьмій ранку. Але я досі тут, займаюся хворими та буркотливими консультантами на кшталт докторки Патель. Відбиваю дзвінок, звісно. Потім послухаю голосову пошту. Змінюю мелодію дзвінка на щось спокійніше (мій «Джайв» надто фанковий для госпісу). Не те щоб фанк узагалі не пасував місцю для хворих, просто він не *завжди* прийнятний.

— Чому ти не відповів? — питає Голлі. — Хіба це ввічливо? А що, як то була твоя дівчина з коротким волоссям?

— Неввічливо — не вимкнути звук на час обходу, — зауважує докторка Патель. — Хоча дивно, що хто-б-там-не-був дзвонить йому так рано.

Роздратовано-глузливий погляд на мене.

— Можливо, ти помітила, що Леон не дуже говіркий, Голлі.

Змовницьки нахиляється.

— Один реєстратор гадає, що в Леона є обмежена кількість слів для кожної зміни, і до ранку вони в нього повністю вичерпуються.

До речі, про дівчину з коротким волоссям. Я ще не розповів Кей про ідею з квартирою на двох. Не мав часу. Крім того, намагаюсь уникнути неминучого конфлікту. Але слід зателефонувати їй сьогодні.

Ця зміна була вдалою. Біль містера Праера зменшився настільки, що той зміг розповісти мені про чоловіка, в якого закохався в окопах. То був темноволосий чарівний красень Джонні Вайт із витонченим підборіддям голлівудської зірки та іскоркою в очах. У них було одне важке, романтичне, зруйноване війною літо на двох, а потім вони попросилися. Джонні Вайт потрапив до госпіталю з контузією. Вони

більше ніколи не бачилися. У містера Праера могли бути великі неприємності через такі стосунки (гомосексуалізм дратує військових).

Я був утомлений, дзиччання кавових зернят повільно стихало, і я вирішив залишитися з містером Праером після перезмінки. Цього пацієнта ніколи ніхто не навідує, хоча він любить поговорити при нагоді. Не вдалося уникнути й чергового подарунка — шарфа (то був чотирнадцятий від містер Праера). Можу сказати «ні» лише певну кількість разів, а цей чоловік плете так швидко, що я дивуюся, кому збіса знадобилася Промислова революція, якщо є він. Упевнений, містер Праер плете швидше, ніж верстат.

Прослуховую голосову пошту, їм небезпечну курячу печеню, яку розігрів удруге, дивлячись випуск шоу «Найкращий кухар» за минулий тиждень:

Привіт, це Л. Твомі? Шкода, ви не можете відповісти... Добре, припустимо, що ви Л. Твомі. Мене звать Тіффі Мур, і я дзвоню за оголошенням у «Гамтрі». Е-е... щодо кімнати. Знаєте, мої друзі гадають, що ділити ліжко дивно навіть у різний час доби. Проте, якщо це нормально для вас, то для мене теж. І, правду кажучи, я ладна майже на все для квартири в центрі Лондона. Переїхати готова прямо зараз за цією ціною.

(пауза)

О боже, не все. Є безліч речей, яких я не зроблю. Я не така... Ні, Мартіне, не зараз, хіба не бачиш, я говорю телефоном?

Хто такий Мартін? Дитина? Невже ця недоладна жінка з ессекським акцентом житиме з дитиною в моїй квартирі?

Вибачте, це мій колега, він хоче, щоб я вирушила в круїз із дамою середніх років та розповіла пенсіонерам про плетіння гачком.

Не на таке пояснення я очікував. Краще, безумовно, але лишається багато питань.

Слухайте, просто передзвоніть або напишіть, коли кімната ще вільна. Я дуже охайна, триматимуся від вас якомога далі. До речі,

маю звичку готувати подвійну порцію обіду, тому, якщо любите домашню їжу, можу залишати її для вас.

Вона диктує свій номер. Саме тоді, коли думаю про те, щоб його записати. Ця жінка набридлива. Безумовно. І вона — із таких, хто може дратувати Кей. Проте, окрім неї, квартирою поцікавилися лише двоє. Один запитав, чи не проти я домашніх їжаків (відповідь: ні, якщо вони не живуть у моїй квартирі), а другий був наркаторговцем (та ні, я не упереджений, просто він по телефону одразу запропонував наркотики).

Мені потрібні триста п'ятдесят фунтів на місяць, якщо хочу й надалі платити адвокату Салу без допомоги моєї дівчини Кей. Цей план єдиний доступний.

Окрім того, ніколи не бачитиму ту набридливу жінку. Буду вдома тільки тоді, коли вона йтиме.

Пишу їй:

Привіт, Тіффі!

Дякую за повідомлення. Було б чудово зустрітися й поговорити. Як щодо ранку суботи?

*З повагою
Леон Твомі*

Звичайне повідомлення абсолютно звичайної людини. Я опираюся цікавості запитати про Мартіна та круїз.

Вона відповідає майже миттєво:

Привіт! Супер. Отже, о десятій ранку в самій квартирі? х

Відписую:

*Пропоную зустрітися о 9 ранку, опісля я просто засну! До зустрічі!
Адреса в оголошенні.*

*З повагою
Леон*

Ось так. Готово. Як легко! Триста п'ятдесят фунтів на місяць майже мої. Тепер слід розказати Кей.

ТІФФІ

Ясна річ, мені цікаво дізнатися про нього більше, і я починаю гуглити. Леон Твомі — досить незвичайне ім'я, тож знаходжу його у фейсбуці, не вдаючись до моторошних методів сталкера (притримую їх для нових письменників, котрих намагаюся переманити з інших видавництв).

Із полегшенням бачу, що хлопець не зовсім на мій смак. Це, безумовно, усе спростить: якщо Джастін коли-небудь зустрінеться з Леоном, не побачить у ньому загрозу. У цього чоловіка світло-коричнева шкіра й густе кучеряве волосся, досить довге, щоб його можна було закласти за вуха. А ще він доволі худорлявий. Самі лікті та шия, ну, знаєте цей тип. Леон має гарний вигляд, хоча на кожній світлині кривить милу усмішку. Вона не є страхітливою, адже якщо прискіпатися, то будь-хто на фото здасться убивцею із сокирою. Та годі про це. Леон має доброзичливий і незагрозливий вигляд. От і добре.

Однак тепер зрозуміло, що це чоловік.

Невже я справді хочу ділити ліжко з чоловіком? Навіть із Джастіном іноді було неприємно. Він не завжди ходив у душ після спортзалу. Тож на його половині ковдри був... запах поту. Перед сном я перевіряла, чи накриваюся своєю, а не його частиною.

А проте... Триста п'ятдесят фунтів. І його ніколи там *не буде*.

— Тіффані!

Моя голова вибухає.

Дідько, Рейчел чогось хоче від мене, і я знаю чого. Вона вимагатиме рукопис цієї довбаної книжки «Як приготувати пиріг», котру я ігнорувала весь день.

— Не намагайся прослизнути на кухню або вдати, що телефонуєш, — каже вона з-за стіни рослин у горщиках. Ось у чому біда з друзями на роботі: нап'єшся в пабі, вибовкаєш усі свої хитрощі й тоді стаєш беззбройним.

— Ти зробила зачіску! — помічаю я. Ці слова — відчайдушний трюк, щоб перевести розмову на інше, але її волосся *справді* на вигляд особливо круте сьогодні. Коси, як завжди, заплетені, але між крихітними кісками, немов корсетні шнурки, протягнуто яскраво-бірюзову стрічку. — Як ти так заплітаєш?

— Тіффані Мур, не намагайся відвернути мене від *предмета моєї головної спеціалізації* [5](#), — говорить Рейчел, постукуючи своїми бездоганними нігтями в горошок. — Коли я отримаю рукопис?

— Мені потрібно... ще *трохи* часу... — І прикриваю рукою папери, щоб вона не побачила номери лише початкових сторінок.

Рейчел примружується.

— У четвер?

Я нетерпляче киваю. Чому б і ні? Цей дедлайн видається неможливим. Але слова «до п'ятниці» значно краще прозвучать у четвер, ніж зараз.

— Вип'єш зі мною завтра ввечері?

Роблю паузу. Мала б обмежувати себе і *зовсім* не витратити грошей на цьому тижні, аби невдовзі сплатити борги. Але вилазки з Рейчел завжди шикарні, відверто кажучи, я насправду могла б повеселитися. Крім того, вона не дорікне відсутністю рукопису в четвер, якщо матиме похмілля.

— Згода!

П'яний номер один — це виразний тип. Людина, яка широко розкидає руки незалежно від того, що довкруз (а це велика фальшива пальма, таця із самбукою та одна відносно відома українська модель). Кожен рух розмашний, навіть кроки, ну, ви знаєте, ліва нога вперед, права нога вперед, повторіть. П'яний номер один ходить у ритмі гокі-кокі [6](#).

П'яний номер два — це оманливий тип. Коли слухає когось, його обличчя залишається незворушним, ніби він геть тверезий. Часом киває, досить переконливо, але не кліпає. Його спроби струсити на жіночі груди попіл цигарки менш вишукані, ніж він гадає.

Цікаво, що вони думають про мене й Рейчел. Чоловіки прямують до нас, але хтозна. Коли я ще була із Джастіном (і ходила до клубу з Рейчел), він завжди говорив, що чоловіки бачать «дивну дівчину» як

«розчаровану й доступну». Мав рацію. Як завжди. Питання: кому легше знайти пару на ніч — дивакуватій дівчині чи енергійній вболівальниці? Бо якщо це дивачка, то вона більш доступна, і важко повірити, що в неї є хлопець. Мабуть, тому Джастін не схвалював моїх ночей із Рейчел. Коли подумати про це в такому контексті.

— Значить, книжки про пиріг? — каже п'яний номер два, доводячи своє вміння слухати й вищезгадану тверезість. (От чесно, який сенс пити шоти із самбуки, щоб потім удавати, наче не робили цього?)

— Ага! — каже Рейчел. — Або майструвати полиці, або шити одяг, або... або... Що *ти* любиш робити?

Вона досить нетвереза, щоб вважати п'яного номер два привабливим, та, підозрюю, подруга просто дає мені можливість поговорити з п'яним номер один. З двох типів він явно кращий. По-перше, досить високий. Питання зросту завжди було важливим для мене. Маю сто вісімдесят два сантиметри, та, хоча можу без проблем зустрічатися з нижчими чоловіками, схоже, вони не почуваються комфортно, якщо я вища бодай на кілька сантиметрів. Мене цей факт влаштовує: не цікавлюся хлопцями, котрі цим переймаються. Такий фільтр досить корисний.

— Що я люблю робити? — повторює п'яний номер два. — Танцювати з красивими жінками у барах із паскудними назвами та дорогими напоями. — Він усміхається, і усмішка ця, хоча й крива та млява, насправді дуже приваблива. Я бачу, Рейчел гадає так само. Вона питально дивиться на мене — отже, не настільки п'яна — і аналізує ситуацію між мною та чоловіком номер один.

Я повертаюся до номера один і пробую сама оцінити його. Він високий, із красивими широкими плечима й посивілим на скронях волоссям, що на вигляд досить сексуально. Йому, напевно, років тридцять п'ять. Схожий на Клуні дев'яностих, коли примружитися або приглушити світло.

Невже мені подобається цей чоловік? Якщо так, то чи зможу я переспати з ним? Хіба через самотність?

Дивно.

Я не думала про це після розставання із Джастіном. Багато води сплигло звідтоді, як я сама й не маю сексу. І говорю не лише про сам секс, але й гоління ніг, купівлю гарної спідньої білизни та думки про

те, чи інші жінки роблять інтимну воскову епіляцію. Це плюс. Звісно, бракує одного з найбільших аспектів дорослого життя, але натомість ти встигаєш переробити купу справ.

Ми із Джастіном розлучилися три місяці тому. Я розумію, що теоретично можу займатися сексом з іншими. Однак... Увесь час думаю про те, що сказав би мій колишній. Як він обурився б. Формально мені можна, але й ні... Ну, ви розумієте. *Дозволене дозволено*. Але поки що я не здатна через усі ці думки.

Рейчел зчитує мої почуття.

— Вибачай, друже, — каже вона, поплескуючи п'яного номер два по руці. — *Мені* подобається танцювати з подругою. — Вона записує свій номер телефона на серветці. Лише Бог знає, звідки взялася ручка. Рейчел — справжня чарівниця. А потім моя долоня опиняється в її руці, і ми пробираємося в центр танцмайданчика, де музика б'є в голову з обох боків, змушуючи мої барабанні перетинки тремтіти.

— А який ти тип у п'янстві? — запитує Рейчел, поки ми трусимо задами під класичний гурт «Destiny's Child».

— Я трохи... *задумлива*, — кричу я їй. — Занадто аналітична, щоб спати з таким гарним чоловіком.

Вона тягнеться по напій до таці, яку несе та сама шот-леді, що ходить навколо та просить передплатити за випивку. Рейчел простягає їй трохи грошей.

— Отже, випили недостатньо, — каже шот-леді у відповідь на мої слова, простягаючи келишок. — Напевно, ви редакторка, бо жодна п'яна дівчина не вимовить слова «аналітична».

— Помічниця редактора, — виправляю я й перехиляю келишок. Єгер-бомба ⁷. Дивно, як щось таке фундаментально огидне (і від самого його посмаку наступного дня хочеться блювати) може здатися смачним на танцмайданчику.

Рейчел напоює мене по саме нікуди всю ніч і фліртує з кожним потенційним «партнером для більш страшенької з двох подруг». Вона схиляє на мій бік усіх гарненьких чоловіків. Та я напідпитку, тому не надаю цьому великого значення. Рейчел просто поводить як хороша подруга. Ніч вирує: натовп, танці та кольорові напої.

Тільки коли приїжджають Мо і Ґерті, я раптом замислююся, що відбувається.

У Мо вигляд людини, яку терміново викликали. Його борода кумедно перекошена, ніби він на ній спав. Вдягнений у поношену футболку, котру я, здається, пам'ятаю ще з універу. Хоча тепер вона сидить на ньому трохи тісніше. Ґерті, як завжди, має вигляд гордовитої красуні, без макіяжу, з волоссям, зібраним у пучок, ніби в балерини. Важко сказати, збиралася вона прийти чи ні, бо подруга ніколи не користується косметикою й завжди бездоганно одягається. Напевно, вона просто в останній момент узула трохи вищі підбори, щоб пасували до вузьких джинсів.

Вони йдуть через танцмайданчик. Підозра, що Мо не планував бути тут, підтвердилася: він не танцює. Хоча коли в клубі Мо, завжди бувають танці. Чому ж мої друзі з'явилися на цей незапланований вихід із Рейчел? Вони навіть не знають її добре, пам'ятають лише дивні напої на дні народження та святкування новосіль. Насправді Ґерті й Рейчел ворогують і, коли ми збираємося разом, зазвичай сваряться.

То, може, у мене день народження? П'яно дивуюся. Несподівані новини?

Я повертаюся до Рейчел.

— Що?

— Столик, — каже вона, киваючи вглиб зали.

Ґерті приховує роздратування, що її переспрямували саме тоді, коли вона пробилася до центру танцмайданчика.

У мене погані передчуття. Але зараз я чи не на найщасливішому етапі сп'яніння, тож готова відкинути будь-які тривожні думки. І сподіваюся, друзі йдуть привітати мене з виграшем чотирьохтижневої відпустки до Нової Зеландії абощо.

Але ні.

— Тіффі, я не знала, як тобі сказати, — мовить Рейчел, — тож це було найкраще, що змогла придумати. Напоїти тебе, нагадати, як це — фліртувати, а потім покликати друзів, аби підтримали, — вона бере мене за руку.

— Тіффі, Джастін заручився.

- 5 Від *англ.* Mastermind specialist subject — головна спеціалізація учасників британського ігрового шоу «Mastermind».
- 6 Від *англ.* hokey-cokey — спеціальний танець під музику для чітких рухів окремими частинами тіла.
- 7 Від сполучення слів Ja`ger-bomb — алкогольний напій, який традиційно готують на основі енергетичного напою та маленького келишка Ja``germeister, опущеного всередину.

ЛЕОН

Розмова про квартиру виявилася складною, як я й передбачав. Кей сильно розсердилася. Засмутилася, що, крім неї, у моєму ліжку спатиме ще хтось. Хоча сама ніколи не приходять до мене. Ненавидить темно-зелені стіни та літніх сусідів, кажучи: «Ти проводиш занадто багато часу з дідиськими». Ми завжди в неї (світло-сірі стіни, круті молоді сусіди).

Суперечка заходить у глухий кут. Подруга хоче, щоб я видалив оголошення та скасував домовленість із жінкою з Есексу. А я не планую міняти свою думку. Це найкращий варіант для отримання легких грошей щомісяця, своєрідний виграш у лотерею. Понадплановий. Не хочу знову позичати триста п'ятдесят фунтів. Кей сказала: «Це не дуже сприяє нашим стосункам». Її слова неабияк зачепили мене. Проте вона ще охолоне.

Повільна ніч. Голлі не могла заснути, тож ми почали грати в шашки. Вона водить пальцями над дошкою, наче танцює ними. Немов пряде якесь магичне заклинання, перш ніж торкнутися шашки. Мабуть, саме гра розуму змушує гравця дивитися, який хід робить опонент, замість планувати свій наступний крок. «Як семирічна дитина навчилася грати в ігри розуму?» — питаю я себе.

Голлі: А ти нейвна людина, чи не так?

Вона говорить «нейвна», а не «наївна». Мабуть, ніколи не вимовляла це слово, а лишень вчитала в одній зі своїх книжок.

Я: Та ні, я дуже мудра людина. Спасибі, Голлі!

Кидає на мене погляд патрона.

Голлі: Усе гаразд, Леоне. Ти просто занадто милий. Б'юся об заклад, люди витирають об тебе ноги, немов об килим.

Мабуть, від когось почула цю фразу. Імовірно, від батька, який відвідує її раз на два тижні. Він приходять у діловому сірому костюмі,

приносьчи куплені за рогом солодощі та кислий запах сигаретного диму.

Я: Нічого поганого в тому, що людина мила. Можна бути милим і сильним водночас. Не конче бути або тим, або тим.

Знову погляд патрона.

Голлі: Дивись, це як... От Кей — сильна. А ти — милий...

Розводить руками, ніби *так влаштований світ*. Я вражений.

Не думав, що вона знає ім'я Кей.

Річі дзвонить, щойно я заходжу додому. Доводиться бігти, щоб схопити слухавку стаціонарного. Це точно Річі, ніхто інший сюди не телефонує. Мчу, вдаряюся об люстру, що низько звисає на кухні, деталь інтер'єру, яку найбільше не люблю у квартирі.

Тру лоба. Заплющую очі. Прислухаюся до голосу Річі, щоб вловити тремтіння й зрозуміти, як той почувається насправді. А ще — щоб просто почути реального, живого, нормального Річі, котрий досі дихає.

Річі: Розкажи мені гарну історію.

Заплющую очі міцніше. Отже, вихідні видалися поганими: у такі дні в'язні довше сидять у камері. Річі засмучений, чую за тим, як він вимовляє деякі слова. Його акцент — щось середнє між лондонським і коркським. А коли Річі сумує, з'являється ще й ірландський.

Розповідаю йому про Голлі. Її гру в шашки. Звинувачення в «нейвності». Річі слухає, а потім зупиняє мене.

Річі: Вона помре?

Складно відповісти. Людям важко зрозуміти: річ не в тім, чи пацієнт у госпісі помре. Це не просто місце відходу у вічність. До речі, більшість проходять курс лікування та виписуються. Ідеться про комфорт хворого, доки триває щось неодмінне та болюче. Ми полегшуємо важкий період у житті кожного.

Хоча Голлі... Вона може померти. Дівчинка дуже хвора. Мила, не по роках розвинена й дуже хвора.

Я: Статистика лейкемії не зовсім невтішна для дітей її віку...

Річі: Мене не цікавить статистика, брате. Я хочу хорошу історію.

Усміхаюся, згадую, як малими ми розігравали сюжет «Сусідів» [8](#) тоді, коли зламався телевізор. Річі завжди подобалися гарні історії.

Я: Із нею все буде гаразд. Вона виросте і стане програмісткою. Професійною програмісткою. Використовуючи свої навички гри в шашки, Голлі розробить нову цифрову їжу, що втамує вічний голод кожного, хто його відчуває, і позбавить Бона роботи на різдвяні свята.

Річі сміється. Не дуже довго, але цього достатньо, щоб послабити тривожний вузол у моєму животі.

На деякий час западає тиша. Певно, це мовчанка близьких людей або ж просто брак потрібних слів.

Річі: Чувак, я в пеклі.

Слова вдаряють, наче хто під дих дає. Надто часто за останній рік ніби відчуваю кулак у моєму животі. Так завжди буває в моменти, схожі на цей. Коли реальність вражає знову після кількох днів відпочинку.

Я: Апеляція не за горами. Мета близько. Так каже Сал.

Річі: Гей, Сал каже, що треба платити. Я ж кумекаю, Лі. Це неможливо.

Голос важкий, повільний, ледь звучить.

Я: Що в біса коїться? Ти що, не віриш у свого старшого братика? А казав, що я стану мільярдером!

Чую мимовільну усмішку.

Річі: Ти вже й так добряче виклався на мене.

Ні. Завжди замало. За всяку ціну помінявся б із братом місцями, аби тільки його звільнили.

Річі: У мене є схема. Схема, як заробити гроші. Тобі сподобається.

Чую шурхотіння.

Річі: Гей, бро, одну секунду.

Приглушені голоси. Моє серце б'ється швидше. Коли розмовляю з ним телефоном, легко подумати, що він десь у безпеці й тиші. Тільки його та мій голоси. Але зараз Річі стоїть у дворі, за ним черга, і він робить вибір між телефонним дзвінком та єдиним шансом прийняти душ.

Річі: Усе. Я пішов. Люблю тебе, Лі.

Гудки.

Пів на восьму, субота. Навіть якщо вирушу додому негайно, однаково спізнюся. І розумію: зараз із роботи не вийду. Докторка Патель гадає,

що міняю брудні простирадла в Дорсальній палаті; старша медсестра з Коралової палати думає, що беру кров у містера Праєра; а Соча, молодша лікарка, знає, що допомагаю їй із пацієнтом, який умирає в Ламінарійній палаті.

Саме Соча має рацію. Телефоную Кей на бігу.

Кей: Застряг на роботі?

Надто захекався, не до подробиць. Палати далеко одна від одної, як для таких надзвичайних ситуацій. Опікунська рада госпісу повинна інвестувати в коротші коридори.

Кей: Усе гаразд, Леоне. Я зустріню цю дівчину замість тебе.

Перечіпляюся. Ого. Узагалі, якраз і хотів про це попросити. Тому й зателефонував Кей, а не жінці з Ессексу, щоб скасувати зустріч. Проте... Все склалося надто *легко*.

Кей: Слухай, мені не подобається ця ідея, але знаю, тобі потрібні гроші, і розумію це. Тому я ставитимусь спокійно, якщо все контролюватиму. Зустрінуся з тією Тіффі, займатимуся заселенням, і відтак ти взагалі не будеш перетинатись із жінкою, що спатиме у твоєму ліжку. І тоді я не відчуватиму *такого* дискомфорту. І тобі не доведеться із цим розбиратися, бо в тебе й часу немає...

За симптомами напад любові. Хоча, може, й укол любові. Звісно, важко бути певним на цьому етапі стосунків, але все ж.

Я: Точно?

Кей, твердо: Еге ж. Такий план. І жодної роботи на вихідних. Добре? У вихідні приділятимеш час мені.

Звучить справедливо.

Я: Дякую! Спасибі тобі. І, будь ласка, скажи їй...

Кей: Знаю-знаю. Про дивного чувака з квартири номер п'ять і про лисиць.

Ну, точно напад любові.

Кей: Знаю, ти думаєш, що я не слухаю, але насправді я слухаю.

Мені ще бігти з добру хвилину до Ламінарійної палати. Я не підганяю себе. Помилка новачка. Настільки вражений жахливими *реаліями* цієї зміни — присмертними, виразками, пацієнтами з деменцією, — що забуваю про основні правила виживання в умовах госпісу. Бігти підтюпцем, а не летіти. Завжди знати, котра година. Не губити ручку.

Кей: Леоне?

Забув про розмову вголос. Просто дуже захекався. Мабуть, сопу зловісно.

Я: Дякую. Кохаю.

[8](#) «Neighbors» — австралійська телевізійна мелодрама (*англ.*).

ТІФФІ

Я хотіла надіти темні окуляри, але вирішила, що скидатимуся на світську левицю. Тим паче зараз лютий.

Хоча питання, звичайно, цікаве: яка сусідка краща — левиця чи геть розбита жінка, яка проридала останні два дні.

Нагадую собі, що ця проблема зовсім не обходитиме мого співмешканця. Нам з Леоном не треба ладнати — ми не збираємося жити разом. Ну, не зовсім не збираємося. Ми просто будемо займати один і той же простір у різний час. Яка різниця, що я проводжу свій вільний час у сльозах, еге ж?

— Піджак, — командує Рейчел.

Я ще не розумію, наскільки потребую когось, хто б одягнув мене, та подруга ночувала зі мною, і оскільки вона тут, то взяла відповідальність за ситуацію. Навіть якщо «ситуація» полягає в тому, щоб одягти мене зранку.

Надто розбита, щоб протестувати, я вдягаю піджак. Справді люблю цю річ. Сама зробила його з гігантської бальної сукні, знайденої в благодійному магазині. Просто розкроїла її всю та пошила заново, як хотіла, а бісер залишився там, де був. Тож тепер маю фіолетові блискітки та вишивку на правому плечі, на спині та попід грудьми.

Цей піджак схожий на вбрання циркача, але мені пасує ідеально, і, як не дивно, бісер під грудьми підкреслює фігуру.

— Хіба я не віддала цей піджак тобі? — питаю, насупившись. — Торік?

Рейчел скривилася.

— Щоб ти отак взяла й розлучилася з ним? Знаю, ти любиш мене, але я впевнена, що нікого не любиш так, як цей піджак.

Це правда. Я така розбита, ледь думаю. Але не байдуже, що вдягаю сьогодні вранці. Знаєте, усе погано, коли натягую на себе якийсь верх із комода. Хоча мій гардероб такий, що навіть не до кінця сплановане вбрання буде класне на вигляд. У четвер, наприклад, медово-жовті

вельветові штани, кремова блузка з воланами та довгий зелений кардиган викликали невеличке божевілля на роботі — у Гани стався сильний напад кашлю, коли я увійшла до кухні, де вона саме пила каву. Ніхто не розуміє, чому я раптом так засмутилася. Усі подумали: «Через що вона досі плаче? Хіба Джастін не покинув її кілька місяців тому?»

Вони мають рацію. Я не уявляю, чому цей етап нових стосунків із Джастіном так турбує мене. Уже ж вирішила: цього разу з'їду як слід. Не те щоб я хотіла, аби він одружився зі мною абощо. Я просто гадала... він повернеться...

Так завжди було раніше: він іде, гримає дверима, ігнорує мене й мої дзвінки. А потім усвідомлює свою помилку, якраз тоді, коли вже думаю, що готова лишити його в минулому й почати життя з нової сторінки. Саме тут з'являється Джастін, простягає руку та запрошує вирушити в якусь дивовижну подорож. Але... стосункам кінець, чи не так? Він одружується. Це... Це... Рейчел мовчки дає мені серветки.

— Знову доведеться фарбуватися, — кажу я, коли найгірше позаду.

— У мене спра-а-авді немає часу, — квапить Рейчел, показуючи екран телефона.

— От лайно. Пів на дев'яту. Маю йти зараз або спізнюся, і це буде недобре. — Якщо ми хочемо дотримуватися суворих «чия-черга-бути-в-квартирі-зараз» правил, Леон вимагатиме пунктуальності. Питаю: — Темні окуляри?

— Темні окуляри, — простягає їх мені Рейчел.

Хапаю сумку та прямую до дверей.

Коли потяг із гуркотом мчить тунелями Північної лінії, помічаю своє віддзеркалення у вікні й випрямляюся. Я маю гарний вигляд. Розмите подряпане скло, ніби фільтр в інстаграмі: сьогодні в мене один з улюблених образів — волосся свіже й мідно-руде, і хоча, можливо, уся підводка для очей виплакана, помада досі на місці.

Ось така я. І можу мати такий вигляд. І сама чудово дам раду всьому.

Це відчуття не зникає аж до входу на станцію Стоквелл, бо потім якийсь хлопець кричить мені з авто: «Покажи-но свій задок!» І цього достатньо, щоб я знову по спіралі закрутилася в післярозривне Тіффі-лайно-по-життю. Я дуже засмучена, щоб відповісти йому.

До потрібного будинку дістаюся хвилин за п'ять — від станції недалеко. У передчутті зустрічі з моїм майбутнім домом витираю щоки

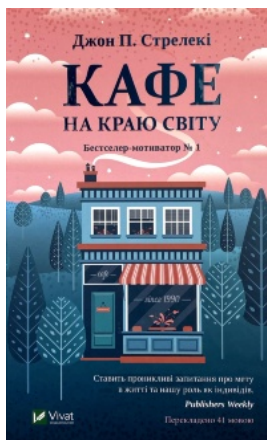

та уважно розглядаю місце. Цей квартал приземкуватий і цегляний. Перед ним — маленький дворик із сумнуватою травою в лондонському стилі, більше схожою на добре скошене сіно. Є паркінг для мешканців кожної квартири, і хтось один заставив своє місце приголомшливою купою ящиків із-під бананів.

Коли дзвоню у квартиру номер три, мою увагу привертає рух — це лисиця, що вийшла з-за сміттєвих баків. Вона зухвало дивиться на мене та завмирає з піднятою лапою. Я ніколи раніше так близько не бачила лисиці. Вона значно гірша, ніж на картинках. Але лисиці хороші тваринки, еге ж? Такі милі, що більше не можна стріляти в них задля забави, навіть аристократу на коні. Двері клацають, я входжу досередини.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

Кафе на краю світу

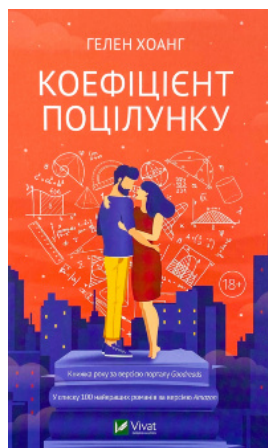
Розмальовка-антистрес
с. Ідеальна гармонія

Розмальовка-антистрес
с. Творча насолода

Секс у людському
коханні. Ігри, в які
грають у ліжку

Коефіцієнт поцілунку

Ідеальне Різдво для
собаки

Перейти до категорії
Художня література

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ